

A Keopsz piramisról el lehet látni messze, erre a dűsan öntözött, sűrűn lakott lapályra. Ott az ember sikeresen küzd a sivatag ellen a folyó segítségével. A folyó völgyében is, meg az alacsony teraszokon is lehet öntözni, mert a vizet nemcsak meg lehet duzzasztani, hanem ki is lehet emelni vízemelő szerkezetekkel. Ilyen a szakije meg a sádusz. A *szakije* nagy kerekerekekre erősített, végtelen lánc. A láncot kútba eresztik le, a kút alul összeköttetésben van a Nílussal. A nagy kereket járgánnyal forgatják, a járgányt pedig nyugalmas, türelmes egyiptomi szarvasmarha hajtja. A végtelen láncra vödörök vannak fölerősítve, s ezek állandóan hozzák föl a vizet, s beleöntik a favályúba, az meg a földekre vezeti. A *sádusz* kicsiny kis gémeskút. Segítségével a Nílusból a vizet kis medencébe emelik. Ez a medence legfeljebb egy méterrel van magasabban a Nílusnál. Ebből egy második kis gémeskúttal megint egy méterrel feljebb emelik a vizet. Így megy ez lépcsőről lépcsőre, amíg végre a művelt föld szintjére jutunk, s ott a csatornába döntik a vödör vizet. Roppant lassú, fáradságos munka, valami kis benzinmotoros szivattyúval néhány perc alatt felszippanthatnának annyi vizet, mint amennyit itt egy nap alatt nagy kínnal fölemelgetnek.

Ilyen módon dolgozik itt a fellah (földművelő) már évezredek óta, s szép kertészetet, sűrű népesség befogadására alkalmas termőterületet alakítottak a sivatagból. Ott látjuk a kis vályogfalvakat a datolyapálmák árnyékában. Ott látjuk dolgozni a majdnem egészen meztelen földművest az öntözött iszapban, vagy az árvíz után a termés betakarításával elfoglalva. ...A munkások közt a nők osztanak ki ivóvizet, ősi alakú cserépkorsókból, mert bizony itt a tiszta ivóvíz drága, messziről kell hozni, s az a nők egyik legfőbb dolga. Így dolgozott itt a nép a fáraók idejében is.